

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 698/06
17.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БА, дипломирани правник, ради поништаја отказа уговора о раду и исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Пироту Гж. бр. 397/05 од 27.1.2006. године, у седници одржаној 17.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Пироту Гж. бр. 397/05 од 27.1.2006. године, у делу којом је потврђена првостепена пресуда Општинског суда у Димитровграду П.1. бр. 224/04 од 14.3.2005. године, у ставу првом изреке којом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконита одлука туженог о отказу уговора о раду бр. 163 од 26.5.2003. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад са свим правима из радног односа, као и да му накнади трошкове парничног поступка, и у делу става трећег изреке којим је обавезан тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженом 21.300,00 динара.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Пироту Гж. бр. 397/05 од 27.1.2006. године којом је потврђена првостепена пресуда Општинског суда у Димитровграду П.1. бр. 224/04 од 14.3.2005. године, у ставу другом изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати неисплаћену минималну зараду за период од 1.7.2002. године до 31.12.2002. године са законском затезном каматом.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Димитровграду П.1. бр. 224/04 од 14.3.2005. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконита одлука туженог о отказу уговора о раду бр. 163 од 26.5.2003. године и обавезе тужени да тужиоца врати на рад са свим правима из радног односа као и да му накнади трошкове парничног поступка као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати неисплаћену минималну зараду за период од 1.7.2002. године до 31.12.2002. године са припадајућом законском затезном каматом од дана доспећа сваке исплате појединачно као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженом 21.300,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца, Окружни суд у Пироту је пресудом Гж. бр. 397/05 од 27.1.2006. године, одбио као неосновану жалбу и првостепену пресуду потврдио.

Против наведене пресуде Окружног суда у Пироту тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу овлашћења из члана 386. раније важећег ЗПП који се примењује на основу одредбе члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04) и нашао да ревизија тужиоца у делу којим је одбијен тужбени захтев којим је тражио да се поништи одлука туженог о отказу уговора о раду и да се тужилац врати на рад са свим правима из радног односа, као и у погледу захтева за накнаду трошкова парничног поступка није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП на коју се тужилац у ревизији позива јер су разлози о одлучним чињеницама јасни и без противуречности, у складу а изведеним доказима, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац као руководилац послова на основу усменог налога директора, добио задужење да организује извођење радова на санацији крова и кровне конструкције у техничкој бази туженог. Радници туженог договорили су се са тужиоцем, као руководиоцем да дана 25.4.2003. године раде дуже од прописаног радног времена како би због лоших временских прилика и предстојећих празника завршили започете радове. Тужилац је мимо таквог договора, након 15 часова, наведеног дана, напустио градилиште и отишао кћи, а вбрзо након његовог

одласка дошло је до повређивања једног радника са смртним исходом. Због таквог понашања тужиоцу је отказан уговор о раду бр. 163 од 26.5.2003. године, јер је тужени нашао да је учињена повреда радне обавезе предвиђена чланом 14. став 3. и 17. уговора о раду и чланом 101. став 1. тачка 4. Закона о раду.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Нижестепени судови су у својим одлукама дали потпуно јасне и правилне разлоге које прихвата и Врховни суд.

Тужилац је напустио градилиште, а уговором о раду био је овлашћен да организује и самостално води послове на објектима које му одреди руководилац или директор, па и по оцени Врховног суда тужилац није смео да напусти градилиште и остави раднике саме без надзора и контроле, а поготову имајући у виду неадекватне временске прилике за извођење таквих радова. Стога је тужилац поступио неблаговремено, немарно и несавесно, због чега су оправдани разлози за давање отказа уговора о раду, предвиђени уговором о раду и законом о раду.

Нису основани наводи ревизије тужиоца да није дато писмено упозорење пре отказа уговора о раду, јер је тужилац имао могућност да после усменог упозорења да своју одбрану и изјашњење што је и учинио давањем писмене изјаве од 6.5.2003. године, па с тога нема повреде одредбе члана 101. став 2. Закона о раду.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост нижестепених одлука, Врховни суд је на основу одредбе члана 393. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове одлуке.

Одлучујући о ревизији тужиоца у смислу члана 391. а у вези члана 389. став 2. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена у погледу дела одлуке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца, у погледу исплате минималне зараде за период од 1.7.2002. године до 31.12.2001. године са припадајућом законском затезном каматом, јер је изјављена против одлуке против које се по закону не може поднети.

Део тужбеног захтева тужиоца у спору ради поништаја одлуке јесте исплата зараде. Према одредби члана 97. Закона о изменама и допунама ЗПП ("Сл. лист СРЈ" бр. 12/98) који је ступио на снагу 14.3.1998. године ревизија је дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа члан 437-а.

Ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако тужилац у тужби или у току првостепеног поступка није означио вредност предмета спора, нити се вредност предмета спора може утврдити на основу одређене или наплаћене судске таксе (члан 28. Закона о судским таксама са изменама и допунама у вези члана 382. став 2. ЗПП).

Како се у овом радном спору, део тужбеног захтева тужиоца односи на исплату неисплаћених минималних зарада за период од 1.7.2002. године до 31.12.2002. године са припадајућом законском затезном каматом, а тужба је поднета 2.6.2003. године, и у току првостепеног поступка није означена вредност предмета спора, судска такса није одмерена и није плаћена, и тужилац није определио висину новчаног потраживања које као неисплаћене зараде потражује, Врховни суд налази да ревизија тужиоца у смислу одредбе члана 437-а) ЗПП и члана 28. Закона о судским таксама, а у вези члана 382. став 2. ЗПП у овом делу одлуке није дозвољена.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 392. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке ове одлуке.

Председник већа - судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд